П е р е ц ь

№ 14. КИЇВ, ЛИПЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

Полтавчани скаржаться, що в їхньому парку культури і відпочинку ні культури, ні відпочинку.

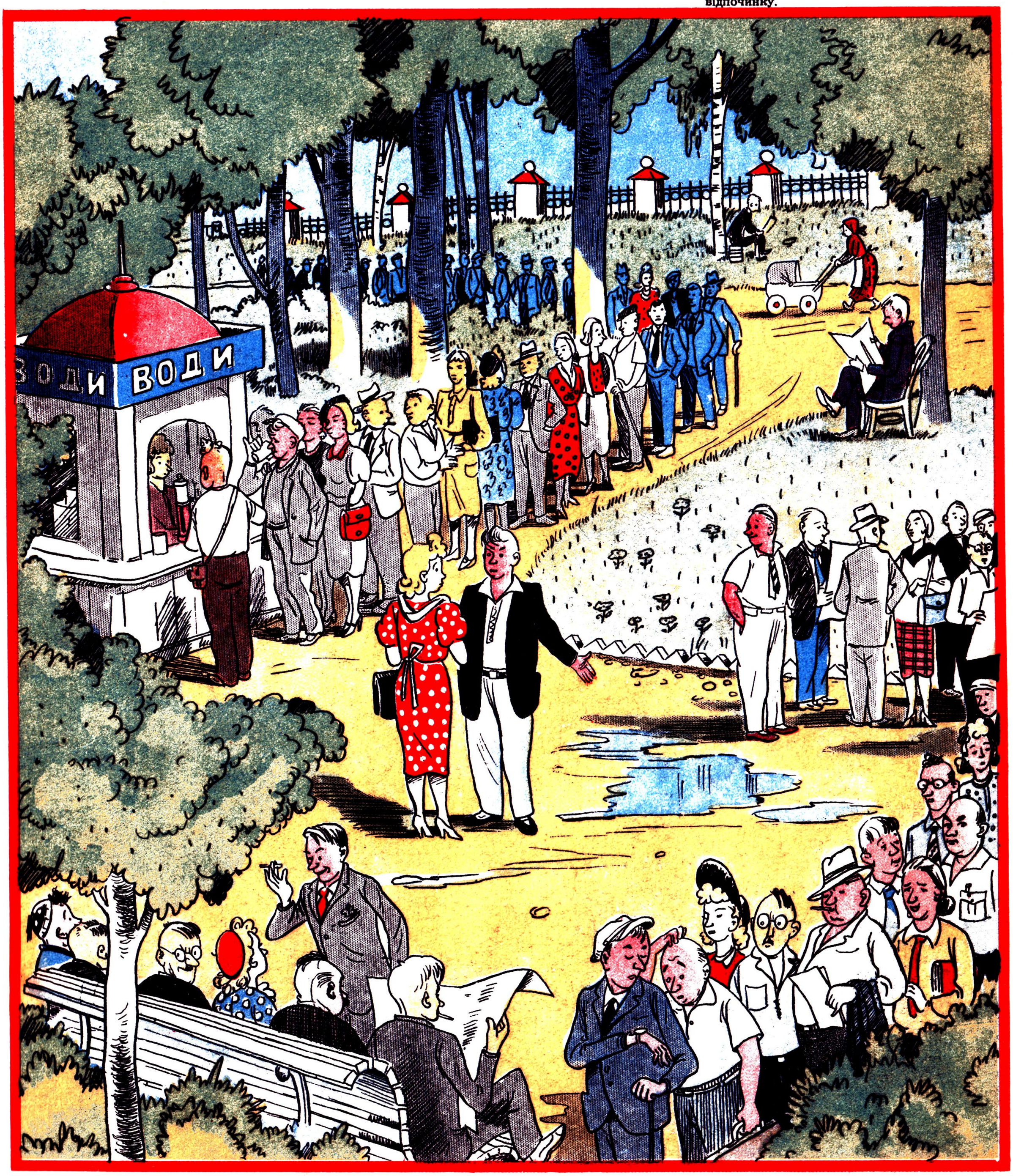

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— От ми, Оксано, і в парку. Тепер давай відпочивати: ти займи чергу до лавочки, а я стану в чергу по воду.

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ «БІЛЬШОВИК», БОБРОВИЦЬКОГО РАЙОНУ, ЧЕРНІГІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ТОВ. ЦИБІ

КОПІЯ: ВСІМ ЙОМУ ПОДІБНИМ МАСТАКАМ ПЕРЕТВОРЮВАТИ КЛУБИ НА ЗЕРНОСХОВИЩА, ТЕЛЯТНИКИ, СТЕЛЬМАШНІ, МОЛОКОПРИЙМАЛЬНІ ПУНКТИ І Т. Д. І Т. П.

Здоровенькі були, наш дорогий і високошановний товаришу Циба!

Спішимо повідомити приємну новину. Перець вирішив занести Вас у книгу своїх улюблених героїв, як високообдарованого фокусника-самоука. Радуйтесь і веселіться! Не вірите? Вам здається, що Ви не заслужили такої честі? Не будьте скромнягою! Все зважено і враховано.

Ми знаємо, що спеціального вишколу Ви не проходили, в цирках ніколи не виступали, але природа нагородила вас таким талантом, що Ви легко можете заткнути за пояс першого-ліпшого «шпагоглотателя». Це Ви блискуче довели на ділі, і не на абиякому. Був у Вашому селі хороший клуб. Виступали там лектори, драмгуртківці влаштовували вистави, грав струнний оркестр. У вільний від роботи час до клубу збиралися і старі, і малі.

Набридла Вам ця «музика», і Ви легко і вправно на очах здивованої публіки перетворили сільський клуб... на базу шовківництва. Раз, два, три, і фокус зроблено. З клубу швидко й енергійно виселюється вся культурно-масова робота, а в клуб вселюються черв'яки-шовкопряди.

Потім, з такою ж легкістю і вправністю Ви перетворили хату-читальню на телятник. Потім Ви прикрили сільську бібліотеку і влаштували там колгоспну канцелярію. Оце так номер — одним махом трьох побивахом!

Скажіть, будь ласка: де, коли, який фокусник-професіонал демонстрував щось подібне? Скажемо чесно — куди там куцому до зайця.

Крім яскравого і колосального таланту природа наділила Вас ще й могутнім характером. Скільки було спроб протидіяти Вашим фокусам, але Ви не залишили від них каменя на камені. Як же не шанувати Вас, дорогий наш Циба, як не славити!

Дуже просимо передати наше гаряче привітання Вашим друзям по ремеслу:

а) директорові Прилуцької бази «Головзаготсортзерно», який перетворив прекрасний клуб артілі ім. 50-річчя товариша Сталіна, Ново-Дівицького району, на своє складське приміщення;

б) керівникам Бобровицького району, які перетворили районний Будинок культури на будинок, де культурою і не пахне;

в) голові Ржавецької сільради, Харківського приміського району, Макаровій, яка в одну мить зробила з клубу молокоприймальний пункт;

г) керівникам: села Королівки, Макарівського району, Київської області; села Вовчок, Немирівського району, Вінницької області; села Посуньки, П'ятихатського району, Дніпропетровської області, які показали, що вони теж не ликом шиті, і які без особливих зусиль перетворили сільські клуби з вогнищ культури на вогнища аварій і пустки.

Скажіть, хай не печаляться, що трапилась затримка з занесенням їх у книгу перчанських героїв. Питання про них дебатується і є всі підстави думати, що воно буде вирішене на їх користь.

Схиляємо голову перед Вашим талантом і шлемо поздоровлення од усієї душі і серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

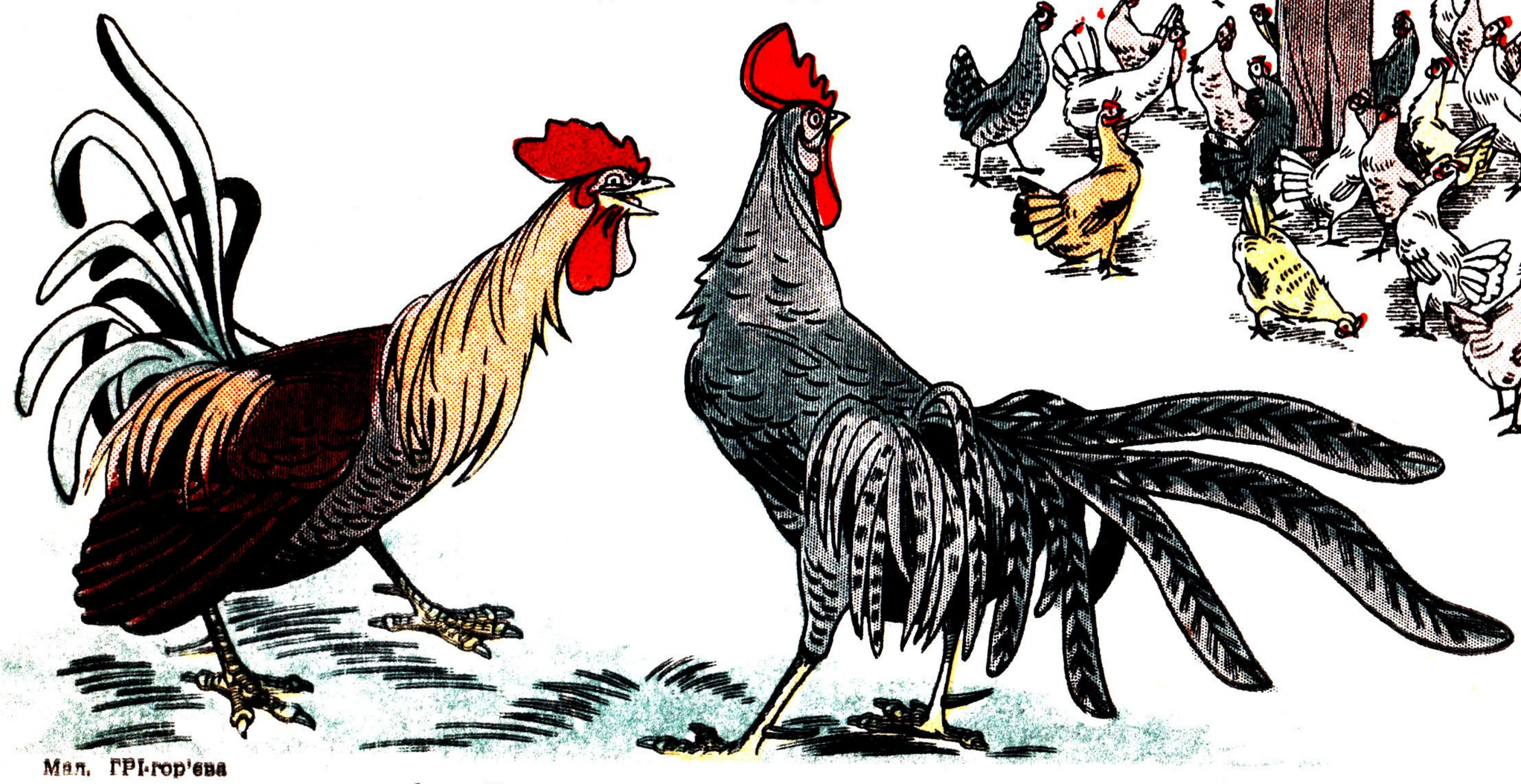

Мал. ГРІ-гор'єва

Нотатки Нашого ОГЛЯДАЧА

Антирадянський американський фільм «Залізна завіса» викликає у європейської публіки одну незмінну реакцію: демонстрації фільму закінчуються такими антиамериканськими демонстраціями, що його негайно ж знімають з екрана. Востаннє це сталося зовсім недавно — в Парижі.

●

Новий законопроект Іранського уряду передбачає позбавлення виборчих прав усіх неписьменних.

Геніально придумано, панове! — особливо, коли врахувати, що переважна більшість населення Ірану не має змоги вчитися і залишається неписьменною.

●

Через недбайливість французької поліції викрито антиреспубліканську змову деголлівців.

Як стало відомо, у бесіді з де-Голлем міністр внутрішніх справ запевнив останнього, що чини поліції, винні у викритті змови, понесуть заслужену кару

●

З Мюнхена повідомляють про нові великі успіхи американців у боротьбі з безробіттям в Баварії: 85% активних гітлерівців, звільнених раніш американськими властями, знов повернені на свої попередні посади.

Є ще випадки, коли спеціалістів сільського господарства використовують не за фахом.

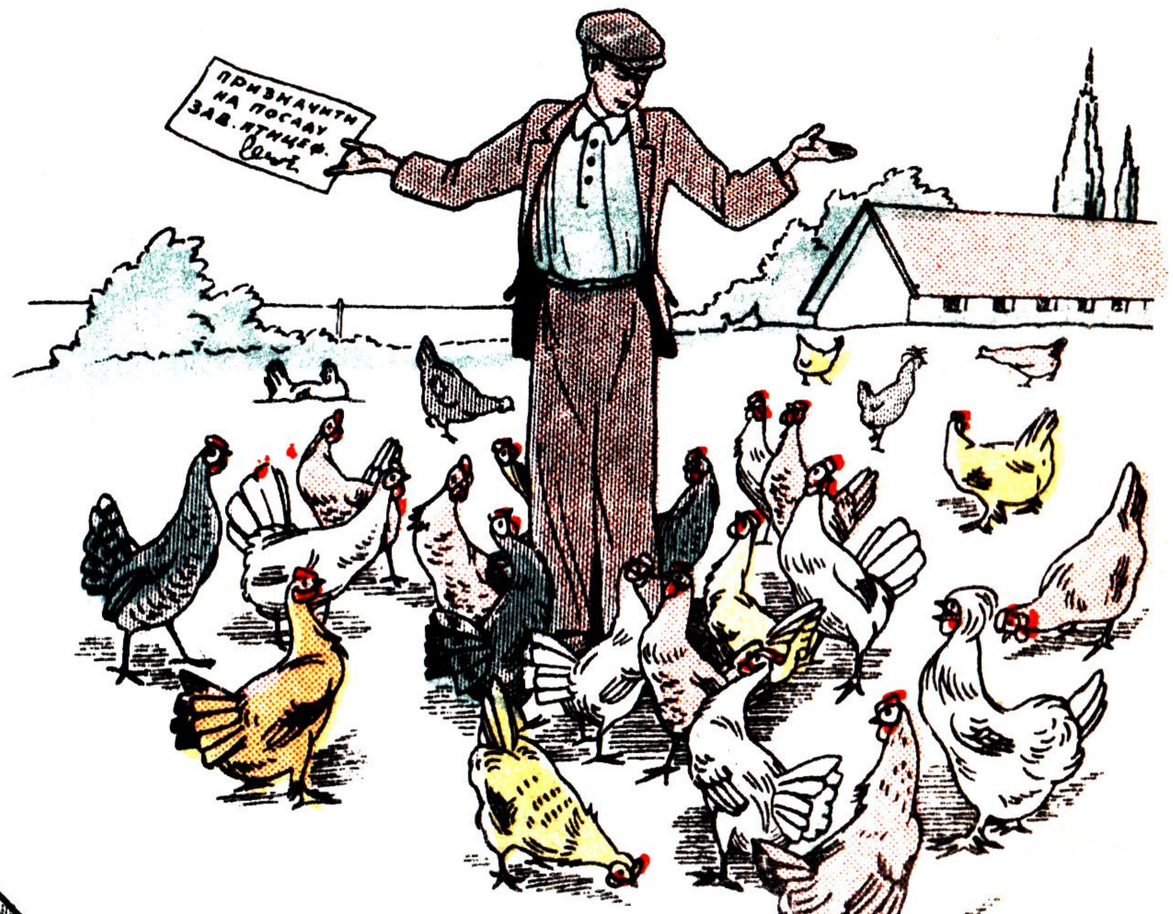

— Іван Петрович садовод, навіщо ж його призначили на птахоферму?
— Курям на сміх...

Коло літературне

ЕПІГРАМИ

«— Я не кидаю на вітер зайвих слів,
Набиватися не буду і не жди...
А звернувся б, коли треба, я б навчив,
Як і де, і що до чого, і куди...»

І Муратов.
(«Весілля Ганни Чередник»).

Він не кидає на вітер зайвих слів —
Вони всі в його поемі в два ряди.
Він і часу читача не пожалів,
Щоб добрати, що до чого і куди...

Іван ЦАРЕВИЧ.

Сергій ШВЕЦОВ

БЕЗНАДІЙНИЙ

Одних похвал од нас він вимагав,
В письменстві ж він не визнавав вимог.
Від критики він сам себе застрахував,
А талану його позбавив бог.

ПРО ОДНОГО КВАПЛИВОГО ПОЕТА

Він пише вірші злободенні,
Та жаль, що тільки одноденні!

ЮВІЛЕЙНИК

Він на книги ювілейні
Пише відгуки єлейні.
Він хвалити, бачте, здатний
Тільки твір лауреатний!

Переклав з російської
Дмитро БІЛОУС.

НЕЗАПЕРЕЧНИЙ УСПІХ

Мал. В. Слищенка

— Як пройшла ваша нова п'єса, Джон?
— З колосальним успіхом! Мене навіть кілька разів викликали... в комісію по розслідуванню антиамериканської діяльності.

ТІЛЬКИ ВІТАЄМО Й ПОЗДОРОВЛЯЄМО

I

— Ну, я ж казав!
— Що ви казали?!
— Я ж казав, що двох безтарок буде мало!
— Коли ви казали?
— Що ти забув, коли я тобі казав?!
— Щось я не пригадую!
— Мабуть ти так слухав, як я тобі казав!
— Та коли ви мені казали?!
— А як ішли з хрестин од Марфи, у неділю, якраз після Трійці! Ми тоді в Марфи хлопчика хрестили! Не казав я тобі тоді, кажи, га?!
— Та що ви, Василю Гнатовичу, плутаєте!? У неділю після Трійці ми не в Марфи хрестили, а в Горпини, і не хлопчика, а дівчинку, і не про безтарки ви тоді говорили, а про коморного довгоносика, щоб дезинфекцію зробити!
— А що зробив?
— Що зробив?!
— Дезинфекцію в зерносховищі зробив?!
— Так вам що ж насамперед: безтарки, чи зерносховище?
— І те й те! Бачиш, уже жнивуємо!
— Бачу!
— А коли ж я тобі про безтарки говорив?
— Про безтарки ви мені говорили ще перед масницею, як ішли ми з вами з весілля! Іванового Оксентія тоді женили.
— На хрестини ще не кликав Іван?
— Так рано ж іще!
— А чого ж ти тоді безтарок не поробив?
— Та рано ж іще було! Ще ж сніг був!
— А коли будуть?
— Що?! Безтарки?!
— Та ні! Хрестини в Іванового Оксентія!
— Щось не кличе!
— Так роби безтарки!
— Так пізно ж уже! Не встигнемо!
— І що воно таке? Один раз ізгадаєш про ті безтарки — рано ще! Другий раз ізгадаєш: пізно!

Таку розмову нам довелося підслухати якось.

Той, що казав і що питав, був голова колгоспу, а той, що слухав і відповідав, був завгосп колгоспу...

І голова, і завгосп, як бачите, здебільша про артільні справи говорять тоді, як ідуть або з хрестин, або з весілля...

Часу їм іншого нема.

Таких голів і таких завгоспів вже, слава богу, небагато, а ми хочемо, щоб їх зовсім не було...

Щоб про них уже ніколи не доводилося писати...

II

«Перець» не хоче писати про те, що нема безтарок і нічим одвозити зерно від машини на елеватор чи в колгоспну комору...

Дуже не хочеться «Перцю» писати про черги біля заготзернівських зерносховищ, елеваторів та інших приймальних пунктів.

Не дай бог, щоб «Перець» коли-небудь намалював карикатуру, де на всю сторінку стоять машини й підводи з лантухами, а на приймальному пункті висить отаканна колодка! А директор пункту «Заготзерно» сидить чай п'е та сон своїй дружині розповідає:

— От мені, Маню, снилось!
— Що ж тобі, Ваню, снилось?
— Що я сидю в конторі, а підвід нема, а машин нема, а на дворі кучугури пшениці лежать, а по пшениці наші індики ходять... Та великі, великі індики! Бронзові! А ти, Маню, стоїш та мене по голівці гладиш, ще й приказуєш: — От, цяця Ваню! От цяця! — А індик тільки: — «Ледар-ледар-ледар!» А ти на індика: «Киш!» Ти, Маню, не знаєш, ік чому індики сняться?!
— Мабуть, Ваню, ік чорнобурці!
— Моя ти голубочко! Ану, пусти радіо!

Аж голос диктора:

— Директора пункту Заготзерна т. Центнеренка за затримку підвід на пункті з роботи знято й притягнено до...
— Висмикни, Маню, радіо! До чого ж тепер передачі пішли нецікаві...

Не хоче «Перець» про це писати...

III

Не хоче «Перець» писати й про те, що нема критих токів, що молотарки вдень молотять, а вночі стоять, що намолочене зерно затримується на токах, не охороняється, що возії й шофери замість десяти ходок на добу роблять дві, що за кожною із зерном підводою летять хмари горобців та гайворонця, бо зерно з безтарок та з лантухів висипається...

Не хоче «Перець» писати й про те, що зерно як слід не просушується, що його вчасно не перелопачують, що воно на зерносховищах гріється...

«Перець» з великою радістю писатиме про всіх голів колгоспів, про всіх косарів, в'язальниць, скиртоправів, про всіх машиністів молотарок, про всіх барабанщиків, про всіх возіїв, водіїв, про всіх заготзернівців, що вони чесно попрацювали, що вони достроково виконали хлібопоставки, що вони зберегли хліб державі до одної зернинки!

«Перець» їм усім напише:

— Вітаємо вас, дорогі товариші, й поздоровляємо! Доброго вам усім здоров'я!

Остап ВИШНЯ.

БІЛЯ САМОГО ЧОРНОГО МОРЯ

Одеські організації прийняли чимало рішень про впорядкування та будівництво водних станцій, яхт-клубів, вишок для плавців, але далі рішень діло не пішло.

Мал. Ве-Ша

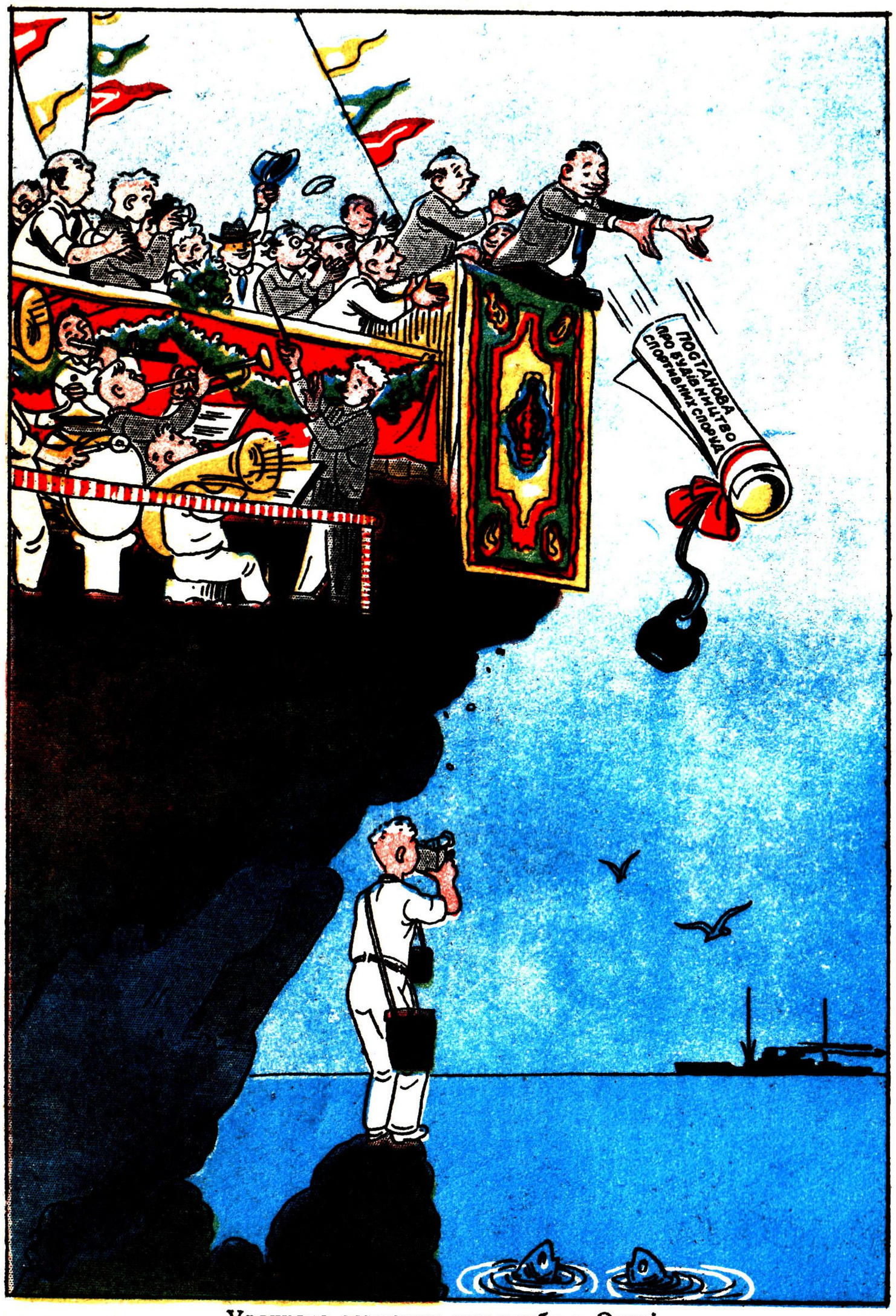

Урочиста закладка яхт-клубу в Одесі.

Мкртич КОРЮН

Не сумуйте...

(Лист до корови)

Дорога та люба наша «Рекордистко»!

Ну, що ми можемо зробити, щоб хоч чимнебудь вам допомогти?

Ми знаємо, що вам не хочеться стояти в хліві у головного бухгалтера Шрамківського цукрокомбінату Бондаревої.

Ми знаємо, що вам дуже обидно, що вас, кращу радгоспівську корову, обміняли на миршаву, непродуктивну коров'ячку, вивели вас із радгоспівського корівника й поставили у хлів головного бухгалтера Бондаревої...

Вся громадськість за вас. Ви ж знаєте, що полтавська газета «Зоря Полтавщини» писала про вас в № від 25 серпня 1948 року в замітці «Загадкове зникнення «Рекордистки».

На цю замітку відгукнувся керівник Полтавського цукротресту т. Крошка, що, мовляв, факти ствердилися і що Бондаревій запропоновано повернути вас радгоспові...

Тов. Крошки Бондарева не послухалась, і ви залишились у неї...

Про це писав журнал «Перець» в № 23 за 1948 рік.

І це не допомогло.

Головбух Бондарева уперта людина: вона не визнає радянських законів, їй, можна сказати, наплювати на громадську думку...

Єсть такі люди: хоч вони й працюють головбухами, проте вони звичайнісінькі злочинці.

Ви, дорога «Рекордистко», дивуєтесь, що на ці обурливі факти не реагує ні Полтавський цукротрест, ні директор цукрокомбінату т. Афонін, ні прокурор т. Бублик?

Колишній керівник Полтавського цукротресту т. Крошка реагнув був, але Бондарева з Афоніним тільки весело переморгнулись.

Мовляв:

— Катай-валяй!

А тепер у тресті вже не Крошка, а цілий т. Коломієць, — може він про це ще не знає, а може й знає — хто його знає...

Тов. Афонін — директор цукрокомбінату, — чому не реагує?

Тому, що йому особисті інтереси Бондаревої дорожчі, ніж інтереси державні, та ще й через те, що він про соціалістичне добро не дбає, що трирічний план розвитку тваринництва його аж ніяк не обходить, та ще й тому, що він радянських законів не поважає...

Якби було навпаки, тов. Афонін давно б уже повернув вас радгоспові, тобто — зробив усе по закону.

Чому на це все не реагує прокурор т. Бублик?

Тому, що він сусіда Бондаревої, — а хто ж, скажіть, хоче з сусідами сваритись?

Може ж тов. Бублик у Бондаревої з вашим молоком чай п'є?

Цікаво знати, чи читала Бондарева постанову ЦК КП(б)У від 28 червня 1949 р. Там сказано:

«б) притягти до найсуворішої відповідальності осіб, які розбазарюють поросят, телиць, корів та іншу колгоспну худобу і птицю. Необхідно також суворо покарати тих працівників, які потурали розбазарюванню колгоспної громадської худоби».

Це торкається не тільки громадської, колгоспної худоби, а й державної, радгоспної.

Про кого сказано в постанові?

Це ж і сказано про таких, як Бондарева, та її приятелів.

Ви питаєте, чи можна вам Бондареву, Афоніна та Бублика на роги взяти?

Не варт!

По-перше, вони товстошкурі, а по-друге, — ми взагалі проти самовправства.

Будьте мужні, не сумуйте, — справедливість і закон восторжествують. Бондарева одержить їй належне, а вас обов'язково повернуть на державну ферму.

Тиснемо ваші ратиці.

Від колективу «Перця».

Микола СМИК.

ВОРОНА ТА ВОРОНЕНЯ

БАЙКА

Не опинявшися в біді,
Ворона-мати у гнізді
Все берегла вороненя,
Все милувалась ним щодня
І все казала: «Синку мій,
Я так тебе жалію,
За тебе, синку дорогий,
Померти я волію.

Твій голос прямо як отой
дзвінок:
І соловей не втне, як мій синок,
Ти дужчий лева, швидший за
орла!
І всюди жде тебе хвала!»

Життя вороненяті — рай!
Вороненя, зарозуміле вкрай,
Летіть давай:
Махне одним, другим крилом,
Хотіло враз шугнуть орлом,
Та каменем на землю —
бух!
І там спустило дух.

Не знаю я, чи всі серця
Торкне сумна подія ця
Та для батьків і матерів
Оцю я баєчку створив.

Переклад з вірменської
Д. БІЛОУСА.

ЧОМУ ПОСМІХАЮТЬСЯ СФІНКСИ?

(З ПОДОРОЖНОГО БЛОКНОТА)

ЄГИПЕТ! — вигукнув англійський лоцман. — Країна сфінксів і пірамід. Обов'язково побувайте на березі плодоносного Нілу, придивіться до пірамід, до загадкових посмішок сфінксів, — радив мені англієць, коли наше судно входило в Порт-Саїд.

Й ось ми в Єгипті.

БРИТАНСЬКІ ЗЕМЛІ В ЄГИПТІ

У Порт-Саїді стоїть англійський крейсер. Чого йому треба в порту незалежної держави? Може, він тут з візитом ввічливості? Чи, може, прибув сюди на запрошення єгипетського уряду? Ні те, ні друге. Англійський крейсер навіть стоїть... не в Єгипті. Це його власний, британський берег. Це британська пристань. Тут британські склади, і крейсер охороняє єгипетську землю, закуту в британський бетон.

На кожному кроці в Єгипті можна наткнутися на цей британський бетон: танкодроми, склади, військові табори, аеродроми. І скрізь тут англійські солдати. Але, якщо вірити англійцям, британські військові сили перебувають не в Єгипті. Вони охороняють «землі Великобританії» — Суецький канал, райони нафтосховищ, військові об'єкти. Всі вони зв'язані між собою англійськими проводами, англійськими шосе з англійськими бронемашинами на них. Густою павутиною заснували «англійські землі» єгипетську землю. А взагалі містер Бевін давно вже заявив: «Єгипет вільний! Англійські війська залишили країну і перебувають лише в своїх зонах».

БАКШИШ

Важко перекласти на нашу мову це арабське слово. Воно визначає щось середнє між хабарем і вимагательством милостині. Це слово найпопулярніше в Єгипті і на всьому Ближньому й Середньому Сході. В Єгипті, наприклад, кажуть: «Єгипетський місяць і той бакшишу просить».

І справді, в Єгипті без «бакшишу» не ступнеш.

Ви йдете, приміром, у яскраво начищених жовтих черевиках. Вас зупиняє чистильник. Він пропонує почистити ваші черевики. Ви відмовляєтесь. «Бакшиш!» — проголошує він, і в голосі чути погрозу. Не звертаючи уваги на чистильника, ви йдете далі. Тоді він з олімпійським спокоєм проводить щіткою по вашому чистому, блискучому черевику й залишає на ньому густий, жирний слід чорної вакси. Тепер, хочете — не хочете, а мусите чистити черевики.

На розі вас тягнуть за рукав до парикмахерської.

— Вам треба поголитися, містер! — наполягають парикмахери.

Ви обурені, ви намагаєтесь вирватись, та раптом відчуваєте, як щось мокре і тепле лягло на вашу щоку. Це по ній провели намиленим помазком.

І, хочете — не хочете, ви мусите сідати в крісло й голитися.

Але — це так званий «діловий бакшиш». А є ще й «самодіяльний». Це коли вас серед білого дня з вигуками «бакшиш» атакують десятки підлітків. Спробуйте не дати їм грошей, і вони, тримаючи вас за руки, обчистять ваші кишені.

— Поліція! — вигукуєте ви. — Де поліція?

А поліція теж захоплена «бакшишем»!

Одного разу ми поверталися в порт з кульками куплених помаранчів. Дорогу нам заступили полісмени й показують на наші кульки. Ми здивовані.

— Помаранчі, — кажемо. — Помаранчі!

Полісмени, проте, крутять головами, мовляв, не можна. Виручив місцевий житель. — «Бакшиш», — сказав він, кивнувши головою в бік полісменів. Рятівний «бакшиш»!

Ми дали полісменам по половині єгипетського фунта, і ворота в порт широко розкрилися перед нами.

ГЕОМЕТРІЯ І КОРОВА

В Єгипті рідко можна побачити зелену ділянку трави. А там, де ця ділянка є, вона покреслена геометрично правильними колами різних діаметрів. Звідки ці кола? — здивовано спитає недосвідчений мандрівник.

Нам пощастило розгадати цю загадку й навіть побачити вправного кресляра.

Глиняна, облуплена халупа в пустині. Замість вікон і дверей в халупі зяють чорні дірки. Перед халупою пальмове деревце і ділянка посіяної трави. В центрі ділянки вбито кілок. До кілка коротко прив'язана маленька корівчина. Навколо кілка на довжину короткого налигача утворилося правильне, ніби виведене циркулем, витоптане коло виїденої трави. Завтра хазяїн попустить налигача, і корова почне випасати траву у більшому радіусі, і коло стане більшим.

Ділянка розрахована на три місяці. А оці раціоновані злидні — на невизначений час.

ВИЗНАЧНІ ПАМ'ЯТКИ СУЕЦА

В Суеці є два нафтоочисних заводи. Один належить англійцям, другий Єгиптові. Англійський завод видно ще здалеку — він димить усіма трубами, на подвір'ї повно величезних цистерн. А де ж єгипетський завод?

Його важко помітити, хоч і стоїть він недалеко від англійського. На подвір'ї кілька невеликих іржавих цистерн, єдина труба — і та не димить. Одним словом — ні диму, ні жару. Завод стоїть мертвий.

Від англійського заводу в Суеці дуже важке повітря. Густий запах нафти доноситься далеко на рейд. Вода тут так забруднена нафтою, що в Суецьку бухту, як запевняють єгиптяни, перестали навіть заходити червономорські акули. Але ця версія не зовсім вірна. Червономорських акул розігнали американські акули з нафтової компанії «Теххас Ойл Компані», які злетілися сюди на запах жирної аравійської й єгипетської нафти.

АРАБЕСКИ

Кінотеатри Єгипту порожні. Для рядового єгиптянина піти в кіно—значить день не їсти. Зате юрби народу збираються на площах подивитися й послухати бродячих комедіантів. Тут можна безплатно побачити й посміятись з ненависного лихваря і розжирілого капіталіста.

— А це що таке? — питає один з комедіантів, показуючи натовпу табличку, на якій намальовані хитромудрі арабески.

— Це арабський орнамент, — відповідає хтось із натовпу.

— Ні, це схема арабського варіанту англійської політики в Єгипті, — поправляє артист, — тут не знайдеш ні кінця, ні краю.

УНІВЕРСАЛЬНА ЗБРОЯ

Араб-полісмен. За плечем у нього висить не то рушниця, не то дубина з стволом, схожим на водопровідну трубу. До неї припасовано примітивний затвор. Стріляти з цієї рушниці-труби можна лише патронами мисливського калібру. На стволі вибито: «Made in USA» («зроблено в США»). Але рік випуску цього примітиву старанно забито. Гадають, що цими рушницями американські колонізатори воювали ще проти американських тубільців-індійців. Нащадки американських колонізаторів продали ці піщалі Єгиптові.

Проте, як сказав нам один єгипетський полісмен, ця зброя має свою цінність. Вона універсальна. З такою рушницею можна у вільний час полювати. Коли немає відра, а колодязь неглибокий, то в ствол такої піщалі можна набрати води (0,7 літра).

Англійські офіцери, іронізуючи, кажуть:

— З рушниць єгипетських полісменів сміються сфінкси.

— Нехай сміються, — сказав нам один вантажник.—Приклади цих рушниць дуже зручні для того, щоб надавати по шиї і вигнати з Єгипту цих англійських насмішників.

НІЛ І СУЕЦЬКИЙ КАНАЛ

Під час другої світової війни англійці проклали вздовж каналу, на узбережжі Сінайського півострова, залізницю. Через Суецький канал вони збудували залізничний міст. Тепер англійці збираються вирівнювати сам канал, прокопувати нові профілі, щоб «скоротити шлях і зрізати повороти». Все це робиться для того, щоб продовжити своє перебування в Єгипті.

— Ніл став пасинком Темзи, — кажуть трудівники Єгипту. — Тепер у родичі набивається ще й Гудзон. Він хоче стати вітчимом Суецького каналу й одружити Ніл на Міссісіпі. Але ми не хочемо ні англійських опікунів, ні американських вітчимів, ні сватів! Єгипет повинен стати вільним і незалежним!

* * *

Що ж до пірамід, то можна сказати, що їх не так уже й багато в Єгипті. Там тепер далеко більше пірамідоподібних наметів для англійських солдатів. Справжні «британські піраміди» в Єгипті!

А щодо сфінксів та їх загадкових посмішок, то в Єгипті є прислів'я: «Бреше так, що аж сфінкс посміхається».

Кажуть, що сфінкси особливо посміхаються тоді, коли містер Бевін проголошує два слова: «Незалежний Єгипет».

І. ГАЙДАЄНКО.

Єгипет.

НЕПІДХОДЯЩЕ ПРІЗВИЩЕ

Я — завзятий рибалка. Того дня в пошуках риби довелося попливти далеченько від нашого міста, так, мабуть, кілометрів за десять. Спека була велика і в обідню пору я причалив до берега. Вдалині, бачу, між густою зеленню розташувались якісь білі будівлі. Мабуть, подумав я, будинок відпочинку.

Глянув праворуч, а на пригорбок здіймається велике стадо свиней. Та ще які свині! Рожеві, вгодовані, і всі, як одна, кирпаті. Ото тільки погано, думаю, що посунули вони на посіви.

Кинувся навперейми, розмахую вудкою, коли дві жінки, де не взялися, до мене:

— А навіщо ви свиней колошкаєте? Га?

— Та посіви ж, кажу, нищать!

— А то для них і посіяно. Люцерна! — відказує старша жінка.

Були вони обидві в білих фартухах, у білих хусточках.

— Ви, питаю, мабуть з медичного персоналу?

— А як же, — відказують, — у нашому ділі без медицини не можна. У нас же відпочивають на курорті чотириста з гаком...

— Так, так, я відразу зрозумів, що ви ген з того будинку відпочинку. Мабуть, вирішили прогулятись?

— Та ні, — сказала старша (мабуть, головний лікар, подумав я). — Ми ж оце вигнали на люцерну своїх «курортників». Ми — свинарки. Ми, бачте, тепер, з перших весняних днів переводимо колгоспне стадо з ферми в літні табори, «на курорт». Ото, ген-ген, і є він — «курорт». Там, у «палатах» на свіжому повітрі свиней все літо тримаємо.

Потім старша свинарка розповіла мені один епізод з історії колгоспної свиноферми:

— Є, знаєте, така приказка: «Нехай — поганий чоловік». А нашого завідуючого свинофермою звуть: Терентій Якимович Нехаєнко. Ой, і повоювала ж я з Нехаєнком. Ото скажеш, було:—Терентію Якимовичу, кормів треба привезти, свині репетують. А він на все своїм любимим словом відповідає: «Нехай завтра!», «Нехай після свят!», «Нехай, як управимось»... На все в нього оте «нехай!»

Так воно було в нас колись... А зараз... Тільки я вам усе по порядку розповім.

Взимку це було. Холодище надворі, мороз, хуртовина. Наша свиноферма в дірках, вікна не засклено, з усіх щілин дме.

А Нехаєнка нашого вже третій день не видно. Коли ось дивлюсь на четвертий — іде мимо ферми. Я — за ним, наздогнала, схопила за полу:

— Ходімо, кажу, на ферму! Що це ви в нас однаково, як гість. Ще запрошувать вас треба! Свині ж замерзають!

Таки затягла.

Прийшов, походив, зазирнув до свиней, а їм, сердешним, від цього аж ніяк не тепліше.

— Нехай, — каже, — потерплять, ось ремонт зробимо.

— Та коли ж це буде? — питаю.

— А ось нехай потеплішає, тоді я побалакаю з головою й ураз усе відремонтую.

Ну, я, знаєте, вся так і закипіла, як окріп. І як пішла, як пішла... Не думайте, кажу, що свиня по-свинському любить жити. Брехня! Сім разів брехня! Свиня — це делікатна животина. Їй — щоб і чистота, і повітря свіже, і тепло. Отоді й свинина буде.

Тут наш Нехаєнко як розсердиться!

— Ти ще потребуєш, — кричить, — щоб свиноматкам телефони й чорнильні прибори поставити! І зовсім тут не так уже й холодно! Перебільшення. І взагалі — примхи! Свиня — є свиня, а не якась барина-судариня з перебором! Не люблю фасонів!

Повернувся й пішов.

А свинарка Явдоха й каже:

— Ні це не кінець! Почекайте, він у мене ще потанцює!

— Ти, — кажу, — Явдохо, нерви не розпускай і щоб без ніяких дурниць. Ось підемо до голови колгоспу, на загальних зборах слово своє скажемо, а доб'емося, що буде наша свиноферма найкраща в районі!

— А які ж тут дурниці? — відказує Явдоха. — Хіба танцювати в нас заборонено, чи що?

Другого дня прибігає Явдоха обідати.

— А як же свиноферма? — питаю. — Ти ж чергова сьогодні!

— Там за мене чергують. Я попросила.

Пообідали, лягла Явдоха відпочити, а я пішла в справах. Повернулась, як почало смеркати. Глянь, а Явдоха й досі вдома.

— Що це таке? — кажу. — І досі не пішла?

— А ось зараз підемо. Вас чекала. Подивитесь, як наш Нехаєнко танцює...

— Якої ж він танцює?

— А такої, — відказує Явдоха з усмішкою, — більше дрібушечки, а може й гопака уже врізав.

Підійшли ми до ферми. Припали до щілини. Дивлюся, а наш Терентій Якимович у проході між загорожами вибиває, аж присідає. Танцює та на пальці дмухає.

І смішно мені, і розгнівалась я на Явдоху.

— Біжи, — кажу, — вітровійко, зараз же заступай чоловіка. І щоб мені таких штук більше не було!

Явдоха відчиняє двері. Нехаєнко — до неї.

— Ти що це? Жарти задумала жартувати? Казала — піду на півгодини, а була...

А вона так лагідно-прелагідно:

— Ой, вибачайте, затрималась.

— Затрималась!? А я три години отут викаблучую. Отакий холодюка клятий! І як ви тут пораєтесь?

— Отакої! Та ви ж зодягнений. Та й тепло тут. Я ж чергую — й нічого...

— Тепло? — кричить Терентій Якимович, — Зашпари зайшли! В кожну щілину дме! А як воно тільки свині терплять?

Ну, було діла! Увесь колгосп дізнався, як танцював наш завідуючий. Напік він раків і на зборах, коли про свиноферму говорили.

Пішли з того часу на фермі зміни та переміни. Уже й ремонт зроблено, і вікна посклили. Чистота, теплота. Минув рік — дала наша свиноферма прибуток. Триста тисяч, як одну копієчку! Нехаєнка мов підмінив хто. Коли котра з нас ненароком скаже: «Нехай завтра», так він ладен очі видряпати. Ви, каже, свиню завтраками не годуйте. Свиня по-свинському не любить жити! Свиня — це делікатна животина!

Отакий тепер наш Нехаєнко. Уже й прізвище в нього непідходяще... дійсності не відповідає.

Олесь ДОНЧЕНКО.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

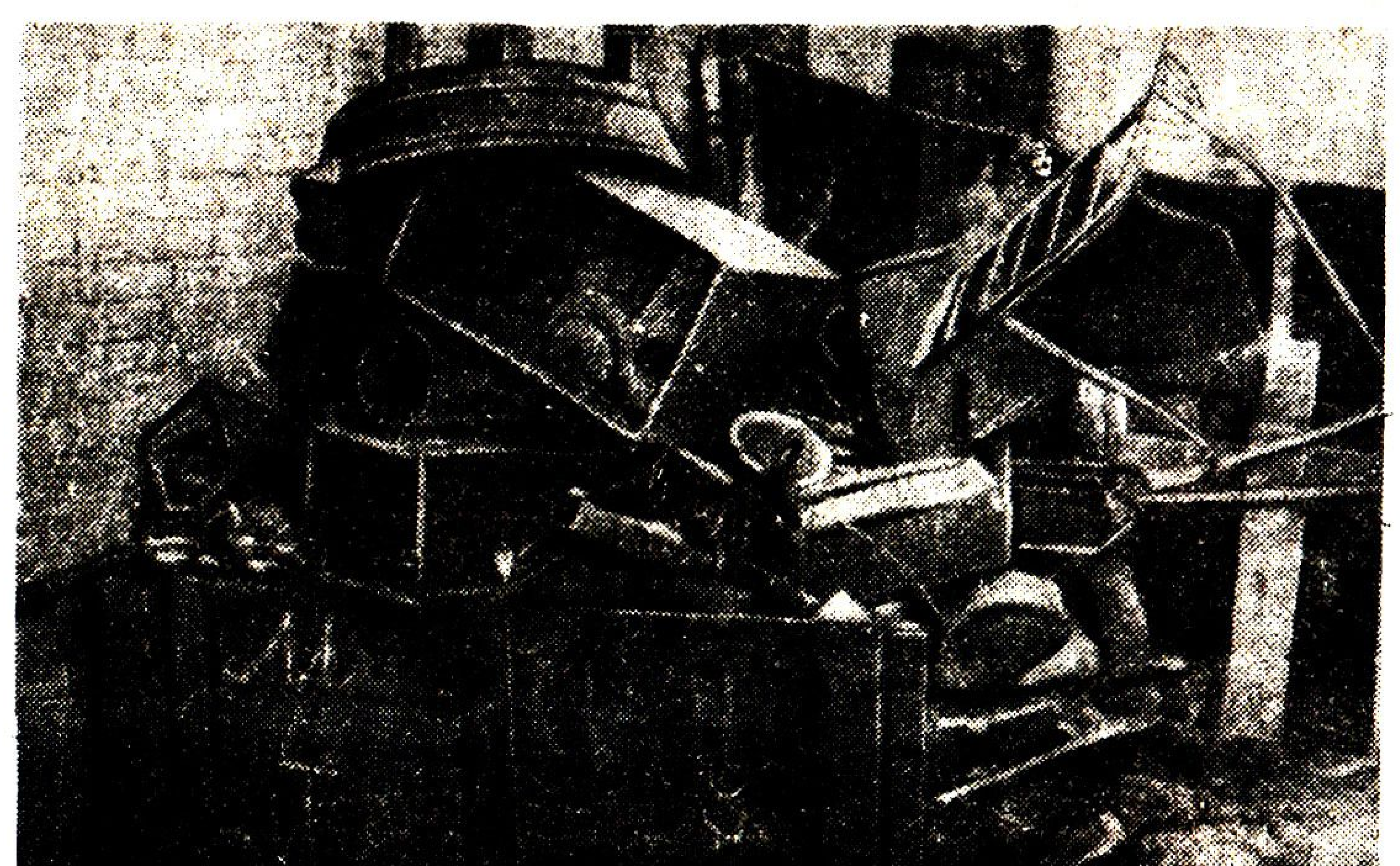

Коли ви зайдете у двір будинку № 6 по Чехівському завулку (у Києві), ви побачите чистенький дворик і там ніби все гаразд.

Але нашого фотокореспондента потягло в тому дворі на якийсь такий дуже вже своєрідний пах, що йшов звідкілясь із задворок.

Наш кореспондент людина хоробра, він пішов на той пах без протигаза і встиг вхопити на плівку чудесний смітник, де на віки вічні упокоїлася висока гора сміття на втіху управдома і санітарного нагляду.

«Перець» вирішив «проаналізувати» всі київські двори, а потім оголосити конкурс, — у якого управдома в Києві прихований у дворі найбільший і найпахучіший смітник.

Премія — мінімум 1000 крб. штрафу.

ВИСТАВКА ширпотреба

НЕГАЛАНТНА ГАЛАНТЕРЕЯ

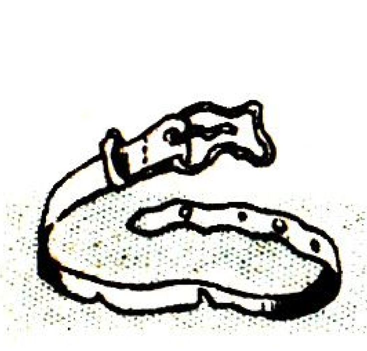

Твердо впевнені, що якість шкіряного пояса вимірюється перш за все його міцністю.

У директора Харківської фабрики галантереї т. Бабушкіна з цього приводу своя думка. Випускаючи у продаж пояси, він менш за все думає про їх міцність. Досить пальцями зігнути цей шкіряний виріб, як він починає тріскатися і ламатись.

Директору фабрики т. Бабушкіну не вперше доводиться чути скарги на погану якість виробів. Але реагує він на ці скарги дуже своєрідно: з кожним днем збільшує випуск бракованої продукції. У цьому відношенні т. Бабушкін, як кажуть, першого-ліпшого бракороба за пояс заткне.

НАДМОДНІ ЖАКЕТИ

Оригінальний експонат надійшов на нашу виставку: надмодний жіночий плюшовий жакет.

Такі жакети випускає в м. Жданові швацька фабрика, де директором т. Попов.

Ці жакети відрізняються від нормально пошитого одягу тим, що на одній полі плюш йде ворсом вгору, а на другій, навпаки — ворсом униз.

Споживачі певні, що на фабриці шиють оці надмодні плюшові жакети з заплющеними очима.

Перчина...

БУЛИ ВАШІ, А ТЕПЕР—НАШІ...

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКЕ обласне управління сільського господарства вирішило постачати киснем майстерні МТС. І наказало керівникам МТС: здавайте обласній базі сільгосппостачу порожні балони і одержуйте їх потім із киснем.

Прочитали цей наказ у Миньковецькій МТС і відвезли на базу 19 балонів. Ждуть тиждень, ждуть місяць, — не чути. Стоїть у майстерні автогенний апарат, а зварити якусь деталь неможливо — нема кисню.

Аж ось пішла чутка, що обласна база сільгосппостачу має кисень. Миньковецька МТС — туди. І одержала три балони кисню, а до них рахуночок:

1. Кисень 3 балони по 5.40 разом		16 20
2. Націнка 23 проц.	—	3,72
3. Накладні видатки за 3 балони по 100 крб.	—	300.
4. Залог по 200 крб. за балон	—	600.
5. Неперевірена заборгованість	—	971,88.
Разом до сплати		1891,80.

Побачивши такий рахуночок, представник Миньковецької МТС почав обурюватись:

— Та як же так? Балони ж наші!

Але керуючий обласною базою сільгосппостачу т. Карпій зразу ж дав відсіч таким розмовам. Він сказав:

— Були балони ваші, а тепер стали наші. А гроші покладете, бо без кисню не проживете.

Мудрець!

„ТА НЕ БИЙМОСЯ, ТА НЕ ЛАЙМОСЯ..."

У СЕЛІ Житному, Роменського району на Сумщині, є школа.

У школі є директор Кудінов.

У директора є дружина.

В кооперації є горілка.

Так ота жінка, котора єсть у директора, та сильно п'є горілку, котора єсть у кооперації.

Та то дідько з жінкою, дідько й з горілкою!

А чого вона, директорша п'яна, лає брудною лайкою техробітників, чого їм тиче дулі?

А директор Кудінов, замість спинити свою «рєзву» дружину, і собі вдається до брудної лайки навіть на адресу вчителів.

За віщо це, з дозволу сказати, керівництво цькує робітницю Настю Филимонівну, що дванадцять років сумлінно працює в школі?

За віщо 17 травня директор Кудінов в присутності всього педколективу та учнів з брудною лайкою вигнав із школи вчительку з 32-річним учительським стажем?

Що це таке?

Боїмося, як би після такої «науки» житнянські школярі на випускних іспитах, замість граматики й математики, та не вшкварили:

«А в неділю продала,
З хлопцями пропила,
Слава тобі, господи,
Що до діла довела».

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ти знаєш Кайдашеву сім'ю з повісті Нечуя-Левицького. Але ти не знаєш Кайдашевої сім'ї з нашого колгоспу «Жовтень». Отже, розкажемо про неї.

Голова правління артілі Сидір Кайдаш оточив себе людьми, які користі колгоспові не дають, а трудоднів на них розбазарюється багато. Є у нас завгосп, якого не повинно бути. Крім нього є так званий старший охоронник, який і сам не знає, що він робити має. А крім них тримає ще Кайдаш спеціально для себе їздового, якому нараховують щомісяця по 40 трудоднів.

На справедливі нарікання колгоспників Кайдаш завжди відповідає: «Не можу ж я працювати без активу». Що й казати — актив!

Працівники райвідділу сільського господарства вже не раз казали Кайдашеві, щоб він припинив розбазарювання трудоднів, але той продовжує своєї.

Хто ж скаже йому про це ще раз? Раз, та гаразд!

В. ІВАНЕНКО.

м. Миколаївка,
Корсунь-Шевченківського району,
Київської області.

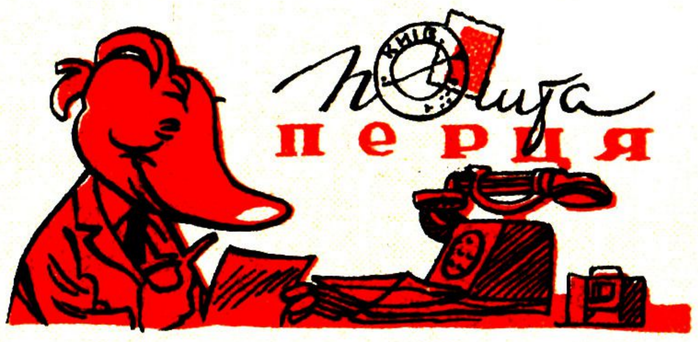

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Вугільний струг — машина дуже дорога, розумна і працьовита. Одержавши таку розумну машину, т. Бесарабов — начальник шахти № 1 «Центральна» (Червоноармійський район, Сталінська область) прийняв не зовсім розумне рішення: всупереч технічним правилам, поставив струга в таку лаву, де машина не може дати високу продуктивність.

Незабаром струга викинули з лави.

Лежить тепер ця працьовита машина без діла. Деяких її частин вже немає, інші завалені породою, псуються. А на двох поіржавілих лебідках недавно з'явився напис: «Рятуйте, хто совість має, віддайте туди, де я потрібний!».

Але й цей напис не впливає на начальника шахти. Очевидно не зараховує він себе до тих, «хто совість має».

К. ОГІЛЬКО,
гірничий майстер.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Прочитай довідку, одержану нами ще 15 грудня 1948 року:

«Видана правлінню колгоспа «Комінтерн» Н. Миколаївської сільради Ново-Вугського району в тому, що на 15 грудня 1948 року правління колгоспу здало Н. Вугському маслозаводу молока базисної жирності 3,8 проц. під автомашину в кількості 20.000 базисних літрів (двадцять тисяч). Що і свідчиться.

Директор Н. Вугського маслозаводу.
КОРОСТИЛЕВ.

Бухгалтер Маслозаводу МЕЛЬНИЧЕНКО».

З цією довідкою ми побували вже у директора Н.-Вузького маслозаводу т. Коростилева, звертались до керуючого Миколаївським трестом «Маслопром» т. Григоренка, писали в Київ, до керуючого Укрголовмаслопрому т. Булгакова — і скрізь наші домагання завершуються майже так, як у славнозвісному діалозі про кожуха:

— Колгосп вам молоко здав?
— Здав.
— А машину ви нам за молоко повинні дати?
— Повинні.
— А де ж вона?
— Що?
— Машина
— Яка машина?

І т. п. і т. д. без кінця і краю.

Так і понині наша машина ще не наблизилася до нас ні на один крок. А ми вважали, що де-де, а в «Маслопромі» все повинно йти як по маслу...

СОКУР,
Голова колгоспу «Комінтерн»
Миколаївська область.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ!

Ще в грудні минулого року переказали ми Сумському облшляхпостачвідділу 2.300 карбованців на будівельні матеріали.

Довго чекали цих матеріалів. Нарешті нас повідомили: виїздіть за одержанням лопат, цвяхів, толі і т. ін. Негайно ж вислали автомашину, але в Сумах дізналися, що нічого з перелічених матеріалів на складі нема і не було. Замість них завідувач облшляхпостачвідділу т. Коцман запропонував нам купити... кожуха.

Від кожуха ми відмовились: хай залишиться в облшляхпостачвідділі і гріє численний штат цієї організації, який мерзне від безділля.

Чи не можеш ти, Перче, зробити так, щоб таким постачальникам і без кожухів стало жарко?

ГОЛОВАЧ,
завідувач Білопільського
райшляхвідділу.
Сумська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Всі до тебе пишуть: дорогий та дорогий. І дійсно, ти — дорогий, Перче, бо в місті Харкові я протягом кількох місяців намагався придбати в «Союзпечаті» хоч один примірник журналу, але даремно...

Проте на базарах міста завжди можна купити черговий номер за 3 карбованці.

— Чому так дорого?

— Самим недешево обходиться. Не з перших рук беремо... — відповідають «продавці».

Коли б харківська міліція зацікавилася отими «першими руками» та прибрала їх до рук, — тоді журнал «Перець», напевне, можна було б придбати не тільки на базарі, але і в кіосках «Союзпечаті».

А. ЧАПЛИГІН.

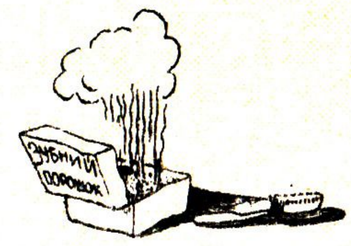

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Відомо, що найкращий засіб зберегти зуби — це чистити їх щодня. Слід, однак, зробити застереження: чистити зуби треба порошком, але не тим, який випускає Харківська фабрика № 2. Цей зубний порошок своїм запахом зіпсує людині апетит, а камінцями зіпсує ще заодно і зуби.

Цікаво, чи користується власною продукцією директор фабрики № 2 т. Глущенко? Чи, може, він на цій справі вже давно зуби з'їв, і йому тепер нічим ризикувати.

Л. ГАВРИЛОВА.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До ПЕРЦЯ надійшов лист про неправильне рішення прокуратури Криничанського району (Дніпропетровська область) у справі розтратника Зайвого. На прохання редакції це питання розглянула обласна прокуратура. За розтрату І. Г. Зайвого засуджено до 8 років позбавлення волі.

●

Група колгоспників с. Репотуха (Ладижинський район на Київщині) надіслала до редакції листа про побутовий розклад голови колгоспу «Ударник» Тодосійчука. Ладижинський райком КП(б)У, розслідувавши факти, описані в листі до редакції, виключив І. Є. Тодосійчука з партії.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (169) (на украинском языке). Підписано до друку 18.VII. 1949 р. Формат 70X105 см. 1 друк. арк.

БФ 02456. Друкарня в-ва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2505. Тираж 50.000 прим.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

В США зростає злочинство серед дітей.

— Злочинець підписав пред'явлене йому обвинувачення?

— Ні, містер, він ще не вміє писати.